

Til § 75

Forslagets § 75, stk. 1, 1. pkt. bemyndiger miljøministeren til at udstede de regler, der er nødvendige for at gennemføre de af Fællesskabet vedtagne direktiver og beslutninger om forhold, som er omfattet af denne lov.

Bestemmelsen indebærer, at miljøministeren kan fastsætte regler om miljøgodkendelser og tilladelser med henblik på at sikre, at sådanne godkendelser og tilladelser ikke er i strid med EU retlige forpligtelser eller andre internationale forpligtelser.

Hjemlen vil bl.a. blive benyttet til at supplere bekendtgørelse om afgrænsning og administration af internationale naturbeskyttelsesområder med henvisning til de relevante bestemmelser i nærværende lov, jf. også bemærkningerne til lovforslagets § 34, stk. 1, 1. pkt.

Bemyndigelsen til miljøministeren til at træffe konkrete bestemmelser forudsættes anvendt i tilfælde af, at der f.eks. skal gennemføres EU-beslutninger om hastende foranstaltninger vedrørende forhold, som er omfattet af denne lov, og hvor der ikke er tid til at afvente udstedelse af generelle regler i bekendtgørelsesform. Dermed kan det sikres, at tilsynsmyndigheden kan håndhæve sådanne hastende foranstaltninger, herunder ved forbud og påbud.

Det er hensigten, at bestemmelsen skal give ministeren hjemmel til at fastsætte regler, der ændrer lovens regler om miljøgodkendelser og tilladelser, herunder f.eks. regler, der ændrer de i lovforslagets § 12 fastsatte grænser for antal dyreenheder og antal stipladser, hvis dette skulle blive nødvendigt som følge af nye EU-krav.

Lovforslagets § 75, stk. 2 skal ses i sammenhæng med, at lovforslagets § 72 alene indeholder hjemmel til at fastsætte gebyrer til dækning af myndighedernes administration og tilsyn i forbindelse med loven. Lovforslagets § 75, stk. 2, vedrører gebyrer i forbindelse med anvendelsen af forordninger vedrørende forhold omfattet af loven, og vil ikke i alle tilfælde være dækket af § 72.

Forslaget til § 75, stk. 1, 1. pkt. svarer til bl.a. fødevarerlovens § 49, der blev indsat ved lov nr. 526 af 24. juni 2005 i lov om fødevarer. Resten af forslaget til § 75 svarer til bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 89 a, der blev indsat ved lov nr. 302 af 24. april 1996 om ændring af lov om miljøbeskyttelse (Anvendelse af forordninger). Bestemmelsen er siden ændret ved lov nr. 569 af 24. juni 2005 som udmøntning af kommunalreformen.

Til kapitel 7

Bestemmelserne i dette kapitel svarer i vidt omfang til reglerne og principperne i miljøbeskyttelseslovens kapitel 11 om klage og søgsmål. Det foreslås dog, at miljøministeren bliver klageberettiget i forhold til kommunernes afgørelser efter lovforslaget, hvilket skal ses i sammenhæng med den forslåede overgangsordning, jf. afsnit 4.12 i de almindelige bemærkninger. Endvidere videreføres planlovens regler om klageret for lokale afdelinger af landsdækkende foreninger og organisationer, hvorefter f.eks. Danmarks Naturfredningsforenings lokale afdelinger hidtil har haft klageret i VVM-sager om husdyrbrug. Lovforslaget tilsigter i øvrigt, at bestemmelserne i kapitel 7 administreres i overensstemmelse med hidtidig praksis efter miljøbeskyttelsesloven.

Ifølge principaftalen af 17. juni 2005 skal forslaget til ny lov om godkendelse af husdyrbrug indeholde en forenkling af den hidtidige regulering af arealer og anlæg for husdyrbrug samtidig med, at der skabes et én-strengt klagesystem.

Den nuværende regulering sker i medfør af bl.a. planloven og miljøbeskyttelsesloven, hvorefter et husdyrbrug i nogle tilfælde skal have:

- en VVM-tilladelse/et regionplantillæg, der kan påklages til Naturklagenævnet, og/eller
- en miljøgodkendelse, der kan påklages til Skov- og Naturstyrelsen og Miljøklagenævnet, og/eller
- en landzonetilladelse, der kan påklages til Naturklagenævnet, og/eller
- en lokaliseringsgodkendelse, der kan påklages til Skov- og Naturstyrelsen.

Klagemyndighed

I det nuværende system behandles klager i forbindelse med udvidelse eller etablering af husdyrbrug således både af Skov- og Naturstyrelsen, Miljøklagenævnet og Naturklagenævnet. I forbindelse med kommunalreformen er de klagesager, der hidtil er blevet afgjort af Skov- og Naturstyrelsen, pr. 1. januar 2007 flyttet til Miljøklagenævnet.

I Miljøklagenævnets behandling deltager formanden (jurist) samt 2 eller 4 sagkyndige eksperter – i alt 3 eller 5 medlemmer. Miljøklagenævnet kan populært betegnes som et sagkyndigt nævn eller et ekspertnævn.

I Naturklagenævnet deltager formanden (jurist), 2 højestere dommere samt et antal medlemmer udpeget af hvert af de partier, der er repræsenteret i Folketingets Finansudvalg. Antallet varierer således i forhold til antallet af partier i Finansudvalget, og nævnet har varieret med mellem 8 og 13 medlemmer. Natur-